

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118207223
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118207223.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. č. XXX, zastúpeného Y. G. T., advokátom so sídlom R. XX, B. J., proti žalovanej X. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. č. XX, zastúpenej H. W. G., U., so sídlom X. XXXX/XX, O., N. XX XXX XXX, o neúčinnosť darovacej zmluvy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. apríla 2019 č. k. 23C/38/2018-100 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaná má proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že darovacia zmluva zo dňa 10.09.2015, uzavretá medzi žalovanou a G. R., je voči žalobcovi neúčinná. Vo výroku II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania 100 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že dňa 21.12.2012 bola medzi žalobcom a G. R. uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol G. R. pôžičku v sume 20.000,- eur, ktorú sa G. R. zaviazal vrátiť do 31.12.2015. Platobným rozkazom Okresného súdu Trenčín č. k. 15C/29/2018-9 zo dňa 18.07.2018, právoplatným dňa 15.08.2018, bola G. R. uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.000,- eur a nahradiť trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku v sume 1.200,- eur. Medzi stranami nebolo sporné, že suma 20.000,- eur, na ktorej zaplatenie zaviazal súd G. R., predstavuje nezaplatenú sumu tvrdenej pôžičky. Z listu vlastníctva č. XXXX pre k. ú. C. vyplýva, že žalobkyňa a G. R. sú podielovými spoluvlastníkmi každý v 1 stavby rod. domu s. č. XX a pozemku parc. reg. „C“ parc. č. XXXX, pričom ako vyplýva z darovacej zmluvy zo dňa 10.09.2015, žalovaná predmetný podiel na uvedených nehnuteľnostiach nadobudla darovaním od G. R.. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Y. K. vyplýva, že ku dňu 13.05.2018 bola všeobecná hodnota domu s. č. XX a pozemku parc. reg. „C“ parc. č. XXXX v k. ú. C. 44.072,93 eur. Z ďalších listov vlastníctva pre k. ú. C. (č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX) súd prvej inštancie zistil, že G. R. je výlučným vlastníkom chaty súp. č. XXX, pozemkov parc. reg. „C“ parc. č. XXXX o výmere 57 m², parc. č. XXXX/X o výmere 1628 m², parc. č. XXXX/X o výmere 48 m², parc. č. XXXX/X o výmere 51 m² a podielovým spoluvlastníkom niekoľkých desiatok pozemkov s veľkosťou podielu 2/585 resp. 163/31062 (ide o trvalé trávnaté porasty, lesné pozemky, zastavané plochy a nádvoria, ornú pôdu i ostatné plochy).

1.2 Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie s odkazom na ustanovenia § 42a ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka tým, že o ukracujúci právny úkon nejde v prípade, ak dlžník má ďalší majetok, z ktorého možno pohľadávku žalobcu uspokojiť. To, že dlžník takýto majetok nemá,

musí preukázať žalobca. V danom prípade žalobca toto nepreukázal, keď len tvrdil, že majetok žalobcu (správne „majetok dlžníka“ - pozn. odvol. súdu) takú hodnotu nemá, pričom žalovaná strana toto tvrdenie rozporovala. Bolo teda na žalobcovi, aby preukázal, že majetok žalobcu (správne „majetok dlžníka“) nepostačuje na uspokojenie jeho pohľadávky. Keďže toto nepreukázal, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžník je vlastníkom či spoluvlastníkom desiatok nehnuteľností, nemožno už z tejto skutočnosti dovodiť nemožnosť upokojenia žalobcovej pohľadávky. Z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol, keďže žalobca nepreukázal, že majetok dlžníka nepostačuje na úhradu jeho pohľadávky teda, že sa darovaním jednalo o ukracujúci právny úkon. Naopak na druhej strane žalovaná strana preukázala už len samotným znaleckým posudkom, že hodnota 1 nehnuteľností, ktoré po darovaní ostali v majetku dlžníka, dosahuje 22.036,- eur, a teda už len tento dlžníkov majetok prevyšuje vymáhateľnú pohľadávku žalobcu v sume 21.200,- eur, pričom dlžník odhladnuc od majetku, ktorý má v podielovom spoluvlastníctve, je navyše výlučným vlastníkom rekreačnej chaty s pozemkami, ktoré takisto môžu súžiť na uspokojenie pohľadávky žalobcu, pričom žalobca údajnú nízku cenu týchto nehnuteľností nepreukázal.

1.3 K zamietnutiu žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania odôvodnenej tým, že žalobca si dva dni pre pojednávaním zvolil ako zástupcu advokáta a nutnosťou naštudovania spisu, súd prvej inštancie uviedol, že neskoré zvolenie advokáta zo strany žalobcu nie je ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý možno pojednávanie odročiť, keďže od podania žaloby 09.08.2018 do termínu pojednávania, na ktoré bol žalobca predvolaný skoro dva mesiace pred pojednávaním, mal žalobca dostatok času na jeho zvolenie. Súd nevykonala dokazovanie uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, ktorým chcela žalovaná preukázať fiktívnosť pôžičky, keďže takýto dôkaz súd považoval za nadbytočný, nakoľko na samotný záver o zamietnutí žaloby by nemal vplyv.

1.4 Rozhodnutie o trovách konania zdôvodnil súd prvej inštancie ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tým, že žalovaná mala v konaní plný úspech, keď súd žalobu v celom rozsahu zamietol, preto jej súd priznal právo na plnú náhradu trov konania proti žalobcovi. Pre nepriznanie náhrady trov konania nevidel súd dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý mal spočívať v tom, že zástupca žalobcu nemal dostatok času oboznámiť sa so žalobou a upozorniť žalobcu na možný neúspech v spore, keďže každý musí počítať s tým, že v prípade neúspechu bude hrdiť trovy druhej strane, pričom možnosť konzultovať žalobu s advokátom mal žalobca už pred podaním žaloby.

2. Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanej. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, nakoľko súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal výšku „započítania“ spoluvlastníckeho podielu na rodinnom dome a pozemku, evidovaným na liste vlastníctva XXXX pre k. ú. C. v sume 22.050,- eur, čo je údajne polovica z trhovej hodnoty. Takúto sumu žalobca nikdy reálne nedostane z dôvodu, že ide o spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, súvisiacich s bývaním a ďalšími finančnými nákladmi, spojenými s reálnym rozdeľovaním nehnuteľností. V predmetnej nehnuteľnosti býva žalovaná a jej nepľnoleté dieťa, ktoré má vážne zdravotné obmedzenia, ktoré by bránili riadnemu užívaniu rodinnému domu oboma spoluvlastníkmi. Taktiež by hypoteticky mohla vzniknúť neželaná situácia, kedy by sa spoluvlastníkom rodinného domu stala rodina s viacerými rodinnými príslušníkmi a žalovaná by nemohla riadne užívať svoje spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach. Predmetný rodinný dom nemá charakter dvoch samostatných bytových jednotiek. Taktiež časť prístavby podľa znaleckého posudku nie je evidovaná na mape KN, s čím by v prípade spoluvlastníctva so žalovanou vznikol ďalší spoluvlastnícky spor. Pre každého spoluvlastníka by sa hodnota spoluvlastníckeho podielu automaticky znižovala, nakoľko o všetkých rozhodnutiach ohľadom nehnuteľností by nemohol rozhodovať sám, ale by potreboval súhlas druhého spoluvlastníka, a to počnúc od platenia energií, akejkoľvek úpravy, opravy, vykurovania nehnuteľnosti, užívania spoločných priestorov, pozemku, a teda by bol obmedzený vo svojich právach. Žalobca sa nestotožnil ani so záverom prvoinštančného súdu, že žalobca mal povinnosť preukázať nízku cenu spoluvlastníckych podielov na listoch vlastníctva č. XXXX, č. XXXX a č. XXXX pre k. ú. C.. Tieto dôkazy predložila prvoinštančnému súdu žalovaná. Spoluvlastnícky podiel G. R. na týchto pozemkoch je malý a niektoré sa nachádzajú v prírodnej rezervácii, inej ochrane a pod., teda nie sú lukratívne. Žalovaná nepreukázala tvrdenie o ich lukratívnosti, no prvoinštančný súd požadoval od žalobcu, aby on preukázal ich nízku cenu a nepredajnosť, čo považuje žalobca za nesprávne právne

posúdenie vecí, keď povinnosť preukázať svoje tvrdenia o možnosti predaja mala žalovaná a nie žalobca. Súd prvej inštancie sa nemal uspokojiť s tvrdením žalovanej, že hodnota spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach je postačujúca na krytie pohľadávky žalobcu, vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, ale mal vykonať také dokazovanie, na základe ktorého by bez akýchkoľvek pochybností mohol spravodlivo rozhodnúť.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že žalobca nepreukázal, že by darovaním polovice rodinného domu a pozemku došlo k ukráteniu veriteľa a že by jeho dlžník G. R. ku dňu podania žaloby nedisponoval iným majetkom, z ktorého by nebolo možné uhradiť jeho pohľadávku. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k dôvodnosti jeho nároku a k jeho tvrdeniam o nízkej hodnote nehnuteľností dlžníka. Hodnota nehnuteľností určená znalcom nebola medzi stranami sporná (žalobca nenapadol správnosť znaleckého posudku). Nie je pravdou, že žalovaná žije v predmetnom dome spolu so svojou postihnutou dcérou. Žalovaná sa ešte pred podaním návrhu na rozvod odsťahovala z nehnuteľnosti v lete 2017 po fyzických útokoch svojho manžela k svojej krstnej mame do I. G., kde s dcérou doposiaľ žije. Argument, že by sa jej prítomnosťou v dome sťažilo spolužitie v rámci spoluvlastníckych vzťahov tak podľa žalovanej nemá oporu vo faktickom a právnom stave, nakoľko v prípade výkonu rozhodnutia exekúciou a predajom nehnuteľnosti má žalovaná zákonné predkupné právo z titulu spoluvlastníctva. Žalobca neunesol dôkazné bremeno ani v časti týkajúcej sa jeho tvrdení ohľadom nízkej hodnoty ďalších nehnuteľností dlžníka G. R.. Žalovaná poukázala na to, že v zmysle čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi. V zmysle ustálenej judikatúry dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak dlžník vlastní napriek odporovanému právnomu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý stačí k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2791/99). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky nesie veriteľ (napríklad rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006).

4. Žalobca v ďalšom písomnom vyjadrení trval na tom, že splnil všetky podmienky pre vyslovenie neúčinnosti predmetného právneho úkonu a že týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa. Zdôraznil, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že dospel k presvedčeniu, že pohľadávka žalobcu je nižšia ako majetok dlžníka, a nie z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalobca je naďalej toho názoru, že žalovaná nemala právo požadovať od neho dokazovanie súvisiace s finančnou hodnotou spoluvlastníckych podielov na pozemkoch. Pokiaľ sa o takéto dôkazy opierala obrana žalovanej, bolo jej povinnosťou preukázať svoje tvrdenia. Preto žalobca nesúhlasí s postupom súdu, ktorému postačovali výpisy z listov vlastníctva bez finančného ohodnotenia spoluvlastníckych podielov na pozemkoch a stotožnil sa s vyjadrením žalovanej, že hodnota rodinného domu podľa znaleckého posudku je vyššia, respektíve rovnaká ako pohľadávka žalobcu. Súd nevzal do úvahy ani prípadné trovy exekučného konania, kde je reálna aj alternatíva, že žalobca nebude uspokojený v celom rozsahu a súdny exekútor sa uspokojí na úkor oprávneného. Žalovaná prvýkrát až po podaní odvolania žalobcom prejavila záujem o odkúpenie spoluvlastníckeho podielu, z čoho žalobca usudzuje, že žalovaná vopred plánovala odkúpenie tohto podielu od exekútora za nižšiu cenu, ako je uvedená v znaleckom posudku.

5. Žalovaná v ďalšom písomnom vyjadrení uviedla, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach a na právnej argumentácii o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu. Tvrdenia uvádzané žalobcom považuje za účelové. Ona prejavila záujem o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako aj spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti už dávno pred podaním nielen odvolania žalobcu, ale aj žaloby samotnej a táto skutočnosť je zdokumentovaná v súdnom spise. Žalovaná je toho názoru, že práve tento jej záujem podporený kvalifikovaným právnym zastúpením mohol viesť jej bývalého manžela a žalobcu k špekulatívnemu správaniu a snahe na jej úkor sa obohatiť a aj preto podala trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu.

6. Napokon žalobca v ďalšom písomnom podaní poprel tvrdenia žalovanej, že súdu predložila dôkaz o špekulatívnom správaní jej bývalého manžela a žalobcu. Žiadne takéto dôkazy súd nepripustil a

žalovaná, resp. jej právna zástupkyňa ani nežiadali o ich zaradenie do spisu. Takéto tvrdenie žalovanej považuje žalobca za účelovo zavádzajúce so snahou očierniť žalobcu a bývalého manžela žalovanej. Vzhľadom na takéto negatívne praktiky žalovanej je žalobca nútený trvať na novom dokazovaní, doplnení spisu dopytom právnej zástupkyne žalovanej na číslo trestného spisu. Zároveň žalobca žiada o písomné stanovisko vyšetrovateľa, v akom stave sa nachádza údajné trestné oznámenie žalovanej. Žalobca zdôraznil, že nie je účastníkom tohto trestného konania a nemôže sa spravodlivo brániť proti obvineniam a tvrdeniam žalovanej, ktoré popiera a nezakladajú sa na pravde.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktorého dôvody sú správne (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolací súd na zdôraznenie ich správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledujúce:

8. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

9. Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník učinil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorým došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117 Občianskeho zákonníka), alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb, s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

10. V zmysle vyššie citovaných ustanovení odporovateľným je taký právny úkon dlžníka, ktorý urobil s úmyslom ukrátiť svojho veriteľa (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka) a ktorým aj reálne došlo k ukráteniu veriteľa (ukráteniu jeho vymáhateľnej pohľadávky). Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vo vzťahu k ukráteniu veriteľa a k dlžníkovmu úmyslu zaťažuje veriteľa (t. j. žalobcu). Žalovaná strana, pokiaľ ide o osobu blízku žalobcovmu dlžníkovi, má zo zákona dôkazné bremeno len na preukázanie, že dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Touto otázkou (či žalovaná strana mohla alebo nemohla poznať úmysel žalobcovho dlžníka ukrátiť veriteľa) sa však súd zaoberá až po tom, keď žalobca preukáže takýto úmysel svojho dlžníka a skutočné ukrátenie uspokojenia svojej pohľadávky.

11. Predpokladom úspešnosti odporovacej žaloby je teda v prvom rade preukázanie ukrátenia veriteľa dlžníkom, pričom v tejto časti dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Súd prvej inštancie správne interpretoval pojem „ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa“ tak, že ide také zmenšenie majetku dlžníka, v dôsledku ktorého (zostávajúci) majetok dlžníka nepostačuje na uspokojenie pohľadávky veriteľa. To znamená, že pre úspešnosť žaloby musí veriteľ (žalobca) preukázať, že majetok jeho dlžníka v dôsledku namietaného právneho úkonu nepostačuje na uspokojenie jeho pohľadávky. Je možné dať za pravdu žalobcovi, že hodnotu zostávajúceho majetku dlžníka je potrebné posudzovať v trhových cenách (teda za akú cenu môže byť tento majetok dlžníka za bežných podmienok speňažený).

12. V tejto súvislosti však žalovanú nezaťažovalo ani bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno (ako bolo uvedené vyššie, tieto procesné bremená zaťažovali žalobcu). Ak teda žalovaná tvrdila, že zostávajúci majetok žalobcovho dlžníka postačuje na uspokojenie žalobcovej pohľadávky (keďže len hodnota polovičného spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, ktorých druhá polovica bola predmetom namietaného darovania, predstavuje 22.050,- eur, teda viac ako žalobcova pohľadávka, a okrem toho dlžník vlastní aj chatu a ďalšie pozemky), tieto tvrdenia (a vo vzťahu k hodnote uvedeného spoluvlastníckeho podielu aj predložený dôkaz - znalecký posudok) predstavovali len procesné popretie tvrdenia žalobcu, že namietaným darovaním došlo k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky, teda inými slovami že zostávajúci majetok dlžníka nepostačuje na uspokojenie tejto pohľadávky. Pokiaľ došlo k procesnému popretiu týchto tvrdení, bolo povinnosťou žalobcu predložiť alebo navrhnúť súdu také dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie o ukrátení uspokojenia jeho pohľadávky potvrdili. Takéto dôkazy však žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepredložil ani nenavrhol, nespochybnil závery znaleckého posudku predloženého žalovanou a ani na pojednávaní

pred súdom prvej inštancie nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania. Takýto (pasívny) procesný postoj žalobcu nepostačuje pre úspešnosť v spore.

13. Ak bol žalobca presvedčený, že - ako tvrdil v odvolaní - polovica ceny určenej znaleckým posudkom, ktorý predložila žalovaná, nezodpovedá trhovej hodnote polovičného spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach, mal toto skutkové tvrdenie predniesť v konaní pred súdom prvej inštancie (v odvolacom konaní takéto nové prostriedky procesného útoku nie sú prípustné, resp. žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 366 CSP). Súčasne mal už v konaní pred súdom prvej inštancie predložiť alebo navrhnúť dôkaz o tejto skutočnosti. Pokiaľ tak neurobil, jeho tvrdenie o nesprávnom určení hodnoty zostávajúceho spoluvlastníckeho podielu dlžníka na predmetných nehnuteľnostiach zostalo iba tvrdením, na ktoré sa vzťahuje pravidlo, že ak žalobca nepreukáže svoje tvrdenia v časti, v ktorej ho zaťažuje dôkazné bremeno (kam v zmysle vyššie uvedeného patrí aj určenie hodnoty zostávajúceho majetku dlžníka), nemôže súd žalobe vyhovieť.

14. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne tiež vec právne posúdil (aplikoval správne ustanovenia hmotného práva a tieto aj správne interpretoval), správne tiež postupoval procesne a správne posúdil, ktorú stranu zaťažuje dôkazné bremeno. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. K výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že v civilnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalovaná mala v konaní plný úspech, správne tiež dospel k záveru, že v predmetnej veci neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov (§ 257 CSP - toto však žalobca v odvolaní už nenamietal). Preto súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a priznal náhradu trov konania v celom rozsahu (100 %) úspešnej žalovanej proti neúspešnému žalobcovi.

16. Aj v odvolacom konaní mala plný úspech žalovaná, preto jej odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal proti neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania, rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).